

Sagen hvile, men i Fjor har Regeringen optaget den paa ny. Opfattelsen her i Tinget har dog næppe forandret sig synderlig siden den Tid; jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister vil lide en Skuffelse, hvis han antager, at Stemningen her i Salen i de mellemliggende Aar har vendt sig i Favør af Sagen.

Man har søgt at finde partipolitiske Motiver for Folketingets Stilling til denne Sag. Denne Formodning er gentagende bleven udtalt, og jeg har ogsaa set den samme Tanke fremsat i Pressen. I de 4 Aar, i hvilke jeg har været Medlem af Rigsdagen, har jeg imidlertid aldrig lagt Mærke til, at Folketinget af partipolitiske Grunde skulde være utilbøjeligt til at opfylde rimelige Ønsker fra Handelsstandens Side. Tværtimod er jeg overbevist om, at naar der kommer Krav frem fra mine Standsfællers Side, som Folketinget godkender, vil man endogsaa være tilbøjelig til paa en meget rundhaandet Maade at imødekomme Handelsstandens Ønsker. Men den Kendsgerning, at en Stand atter og atter fremsætter de samme Krav, er i og for sig aldeles ikke noget Bevis for, at et saadant Krav er berettiget. Grosserersocietetets Komite, som længe har været en ihærdig Talsmand for denne Sag, har udtalt, at man kun betragter dette Skridt, Oprettelsen af et Handelsdepartement, som Overgangsled til et Handelsministerium. Komiteen udtaler den 19de November 1881 i et Svar til Indenrigsministeriet om denne Sag følgende:

„Komiteen formener i sin hidtidige Skikkelse ikke længere i et for den selv og for de Interesser, den repræsenterer, fyldestgørende Omfang at varetage de mangeartede Opgaver, som Nutidens Udvikling stiller et økonomisk Hovedorgan, og den føler sin Betydning efterhaanden formindsket og sin Indflydelse gradvis svækket.“

Det var altsaa en orienterende Udtalelse af Grosserersocietetets Komite om dens egen Virksomhed. I Virkeligheden staar Grosserersocietetets Komite, der har arbejdet saa meget for denne Sag, som en Levning fra Lavstiden. Plakat af 10de Februar 1818, bestemmer at alle Grosserere i Kjøbenhavn ere forpligtede til at indtræde i Grosserersocietetet og aarlig at erlægge et af Komiteen nærmere fastsat Kontingent til saadanne Udgifters Bestridelse, som efter Komiteens Bestemmelse findes nødvendige. Altsaa, en Grossist kan ønske at indtræde i Komiteen eller ikke, han er tvungen til at indtræde ifølge Loven,

og han er ogsaa nødt til at finde sig i Betalingen af det Kontingent, Komiteen bestemmer. For Tiden er det 30 Kr. Der tales nu om, at Grossererne skulle betale 40 Kr., men selv om man gik op til 50 Kr. eller et højere Beløb, maatte Grossisterne finde sig i at erlægge denne Betaling, og der er meget ringe Lejlighed for dem til at udøve nogen Kritik over Pengenes Anvendelse. Først den 6te April 1842 fik Grossersocietetet i det hele taget Lov til at vælge sin egen Komite; indtil da havde Regeringen udnævnt dens Medlemmer. Komiteen bestaar af 12 Medlemmer med en Formand, og der fratræder hvert Aar 2, som dog kunne genvælges.

Samtidig med, at Komiteen udtalte den før nævnte Selvkritik, var der inden for Handelsstanden Planer oppe om at skabe en fyldigere og mere tilfredsstillende Repræsentation for Handel, Søfart og Industri. Planen gik ud paa at faa løsnet en Del af de gamle Lavslænker, der endtu den Dag i Dag hindre Grosserersocietetets fri Bevægelser. Man foreslog at forandre Grossererborgerskabet til et Købmandsborgerskab, altsaa at afskaffe Grosserertitelen, som i Virkeligheden er langt mere til Plage end til Gavn, endvidere at oprette en Børsforening med Medlemmer baade fra Kjøbenhavn og Provinserne, og endelig at skabe et Handelskammer, hvis Medlemmer skulde vælges af Børsforeningen. Man tilsigtede paa denne Maade at skabe et stort og fyldigt Centralorgan for Handel, Søfart og Industri. Denne sunde, tidsvarende Plan blev imidlertid ikke bragt til Udførelse, skønt Indenrigsministeren den Gang stillede sig meget velvillig over for Tanken. I Stedet derfor afholder man nu en Gang imellem et af de saakaldte „Handelsmøder“, hvor delegerede fra Kjøbenhavn og Provinserne mødes for i Løbet af et Par Dage at drøfte forskellige Spørgsmaal, der formenes at have Interesse for Handelsstanden. Vi have hverken faaet den demokratiske Børsforening eller det repræsentative Handelskammer, som der den Gang inden for Handelsstanden var saa stærk Stemning for. Under de nuværende Forhold, set i det store hele, vilde et Handelsdepartement ganske sikkert blive et autoriseret Talerør for et Mindretal. Jeg tvivler om, at Folketinget vilde give sit Samtykke til Oprettelsen af en saadan Institution med de dertil knyttede ny Embedsmænd. Lad Handelsstanden først ved egen Hjælp — dette blev for Resten udtalt ikke fra min Side, men fra anden meget kompetent Side paa det sid-